

Arrest

**nr. 109 419 van 9 september 2013
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 3 juli 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 mei 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 juli 2013 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 9 augustus 2013.

Gelet op de beschikking van 20 augustus 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 september 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat A.-S. ROGGHE verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Uit de gegevens in het administratief dossier blijkt dat verzoekster zich voor haar asielaanvraag baseert op dezelfde motieven als degene die door haar echtgenoot S.S. worden aangevoerd. Deze vaststelling wordt in het verzoekschrift niet betwist.

Inzake haar echtgenoot werd als volgt beschikt:

“Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd omdat zijn asielrelaas ongeloofwaardig is.

De Raad stelt vast dat alle motieven waarop de commissaris-generaal zich baseert om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het relaas duidelijk blijken uit de stukken in het administratief dossier en dat deze motieven deugdelijk zijn. Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen valabele argumenten bij die de desbetreffende vaststellingen weerleggen of er een aannemelijke verklaring voor geven. Met betrekking tot de als bijlage aan zijn verzoekschrift gevoegde documenten, merkt de Raad vooreerst op dat nergens uit het door hem aangebrachte krantenartikel met foto blijkt dat de vlag die vaag op de foto wordt getoond, waar een vrouw deze tijdens een optocht in de hand houdt, de partijvlag van Rastriya Prajantra Party Nepal (RPP-N) zou betreffen. Het betreffende artikel vermeldt nergens de partij(naam) RPP-N, noch wordt er ergens naar verwezen. Het doet dan ook op generlei wijze afbreuk aan de informatie van het Commissariaat-generaal waarvan een kopie als bijlage aan het administratief dossier werd gevoegd en waaruit blijkt dat de (officiële) partijvlag van RPP-N enkel uit drie gekleurde verticale stroken bestaat, en, in tegenstelling tot verzoekers beweringen, geen enkele afbeelding bevat van bijvoorbeeld een koe en/of een ster. Verzoeker omschrijft ze als te algemeen en te summier, doch toont niet in concreto aan dat de informatie van het Commissariaat-generaal incorrect is. Hij brengt zelf geen objectieve informatie aan die die informatie omtrent de vlag van RPP-N vermag te weerleggen. Verzoekers huidig betoog aan de hand van die foto wijzigt bovendien niets aan en doet op generlei wijze afbreuk aan zijn vastgestelde gebrekkige kennis en onwetendheid omtrent het voorzitterschap van RPP-N van Rabindra Nath Sharma in de periode 2006 tot 2008, en de officiële naam van de jongeren vleugel van RPP-N. Verzoekers huidige algemene bewering dat hij eerder de belangrijkste gebeurtenissen van het leven van zijn partij en dus precieze details ervan kon geven, doet niets af aan de concrete vaststellingen van de commissaris-generaal inzake die opvallende lacunes in verzoekers kennis over RPP-N. Van iemand die beweert jarenlang actief lid te zijn geweest van RPP-N en op grond hiervan vervolging te vrezen, mag nochtans redelijkerwijze worden verwacht dat hij toch enige basiskennis heeft over die partij, zoals haar voorzitters, de officiële partijvlag en de officiële naam van haar jongerenafdeling. Documenten hebben overigens enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Om die reden en gelet ook op de informatie toegevoegd aan het administratief dossier waaruit onmiskenbaar blijkt dat valse Nepalese documenten, zoals identiteitsdocumenten, partijkaarten en attesten, veelvuldig voorkomen (zie administratief dossier, stuk 15, document 3 Response to Information Request - Documents, kan geen bewijswaarde worden gehecht aan de door verzoeker als bijlage aan zijn verzoekschrift gevoegde lidkaart van RPP-N.

Hoe dan ook, daargelaten de geloofwaardigheid van verzoekers voorgehouden politieke profiel blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat er momenteel in Nepal geen individuele vervolging bestaat op welk niveau dan ook van (ex-)royalisten en zij er openlijk politiek actief kunnen zijn. Verzoeker toont het tegendeel niet aan. Hij brengt geen informatie aan waaruit kan blijken dat voormelde, aan het administratief dossier toegevoegde informatie niet correct of niet actueel zou zijn. Het als bijlage aan zijn verzoekschrift gevoegde artikel van Amnesty International spreekt nergens over en bevat geen enkele informatie omtrent de situatie van (ex)royalisten in Nepal. Het werpt derhalve geen ander licht op voormelde informatie en vermag er geenszins afbreuk aan te doen.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Nepal, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Uit het door verzoeker aangebrachte artikel van Amnesty International blijkt niet dat er in Nepal sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Deze vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Bijgevolg lijkt verzoeker niet aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Nepal.”

Bijgevolg lijkt verzoekster evenmin in staat om aan te tonen dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijk zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Nepal.”

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

1.3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Ten aanzien van de verzoekende partij is dit een onweerlegbaar vermoeden. Naar analogie met de (vaste) rechtspraak van de Raad van State inzake artikel 4, vierde lid van het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State (RvS 16 juni 1998, nr. 74.288) mag ten aanzien van de niet verschijnende noch vertegenwoordigde verwerende partij worden aangenomen dat er het vermoeden geldt dat deze partij instemt met de vordering, maar dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er evenwel niet in alle omstandigheden toe gehouden is op dat vermoeden in te gaan. Dit zal met name niet het geval zijn wanneer hij tot de vaststelling komt dat de vordering duidelijk niet voldoet aan de ontvankelijkheids- of gegrondheidsvoorwaarden (zie G. DEBERSAQUES en F. DE BOCK, “Rechtsbescherming tegenover de overheid bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen”, Brussel, Vrije Universiteit Brussel, 2007, nr. 49).

1.4.1. *In casu* blijkt uit de bespreking hieronder dat aan de grondvoorwaarden niet is voldaan, omdat verzoekende partij niet aantoonde dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Nepal.

1.4.2. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 25 juli 2013, volhardt verzoekende partij in het verzoekschrift. Daar verzoekende partij ter terechtzitting van 6 september 2013 slechts stelt te volharden, zonder dat zij daadwerkelijk haar opmerkingen aangaande de in de beschikking van 25 juli 2013 opgenomen grond formuleert, dient erop gewezen, dat zij hierbij dan ook in het geheel niet ingaat op voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Derhalve dient te worden aangenomen dat zij deze grond tot verwerping niet betwist.

1.5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Nepal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen september tweeduizend dertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS